ATILIM

Yıl 2, Sayı 5 (17)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı Mayıs 1975

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Silâhlı kuvvetlerimizin emperyalistlerin, NATO'cuların, işbirlikçilerin, militarist kliğin elinden kurtarılması için savaş!

Saldırıya karşı

İşbirlikçi burjuvazi ve hükümeti, karşısındaki devrimci, ilerici güçlere, özellikle işçi sınıfına, onun politik ve sendikal örgütlerine dört yandan saldırıyor.

Karma hükümet anti-komünizmi programına koymuştur. Bunu yalnız sert baskı, kanlı terörle uygulamıyor. Bunun bir de politik, ideolojik, ülküsel, taktik yöntem ve biçimleri vardır. Anti-komünizmle burjuvazi, karşısındaki güçlerin savaşta birlik, dayanışma kurmalarını engellemiye, bu güçleri parçalamaya çalışıyor. En başta sosyalist hareketi, Komünist Partisini ateş altına almak istiyor. Ötedenberi kullandığı sinsi yöntemleri yineliyor. Polis ajanlarına yeni görevler veriyor. Bunlar basında, işçi hareketinin içinde, sosyalist akımlar arasında boy gösteriyor. Kimi zaman bunlara «gizli örgüt» süsü verdiriyor. Bu alanda, sosyalist hareket içindeki bölünmelerden yararlanmak çabası gösteriyor.

Burjuvazinin, polisin elinde başka bir olanak daha vardır. Komünist Partisine yasak koymuştur. Bu açmazdan yararlanıyor. Maocular, Troçkistler, likidatörler polisin eli altında. Bunlar, TKP'nin savaş tarihine el atıyor, adından yararlanmak için her kalpazanlığı yapıyor. Kimileri, TKP'nin organı «ATILIM»ın adını çalıyor. Kimileri «gizli» çağrılar yayıyor.

Geçen yıl, bir ara, Mehmet Oktay diye birisi, bir gazeteyle ortaya çıktı. Sosyalist harekette birbirine ters bütün akımları «birleştirmeyi» geveledi. Bu çıkış fiyaskoyla bitti. Görülüyor, polis taktik değiştirdi. Adam aradan birdenbire «kayboldu». Bu soysuz eski bir provokatördür. Şimdi apartımanları, fabrikası vardır. Burnuna, yüzüne biçim vermiştir. İşte böylesi bir yaratık, şimdi «gizli» particilik, hırsız-polis oyunu oynuyor.

Partimizin, bütün komitelerin, temel örgütlerin, komünistlerin düşmanın bu tür saldırıları karşısında gözlerini dört açması zorunluktur. İlerici çevreleri, yurtsever gençliği, sendikacıları, sosyalistleri, kamuoyunu provokatörlere ve polisin bu tür oyunlarına karşı uyarmak güncel savaştır. Bu savaş, burjuvazinin saldırılarına karşı kalkandır.

Sovyet Hükümeti'nin çağrısı

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi, Sovyetler Birliği Yüksek Konseyi ve Sovyet Hükümet büyük zaferin 30. yıldönümünde dünya halklarına, parlamentolarına ve hükümetlerine hitaben bir çağrı yayınladı. Çağrıda özetle şöyle deniliyor:

«Bundan 30 yıl önce dünya tarihinin en kanlı ve en korkunç harbi sona erdi. Tüm harplerin en büyüğü olan bu savaşta faşizme ve militarizme karşı elde edilen utku, insanlığın yazgısını belirliyen önemli bir öge olmuştur.

Bu utku, özgürlüğü ve barışı seven halkların arasında hem onur, hem üzüntü izleri bırakmıştır. Halkların onur duymasının nedeni, faşizmin, ırkçılığın ve şovenizmin kesin bir yenilgiye uğratılmasıdır. Üzüntünün nedeni ise, bu utkunun pahabiçilmez kayıplara mal olmasıdır. Milyonlarca erkek, kadın ve çocuğun hayatına, birçok kentin ve köyün yerle bir edilmesine mal oldu bu utku.

Hitler faşizminin ezilmesinden bu yana 30 yıl geçti. Yine de, şu veya bu ülkede, dünyanın çeşitli bölgelerinde kan dökülüyor. Milyonlarca insanın ölümüne sebep olan iğrenç savaşlar sürdürülüyor.

Büyük utkunun 30. yıldönümünde Sovyet halkı, soğuk harp politikasına son verilmesi, ülkelerin içişlerine karışılmaması, dünyada sürekli bir barışın ve güvenliğin sağlanması yolunda çağrıda bulunuyor. Bu, dünya barış güçlerinin büyük bir başarısıdır. Faşizme karşı savaşta en ağır yükü sırtında taşıyan Sovyet halkı ve devleti, öteki halklar ve ülkelerle birlikte harp ocaklarının söndürülmesi ve harp tehlikesinin tüm ortadan kaldırılması için elinden geleni yapacağını kesinlikle bir kez daha belirtir.

Biz, çeşitli toplumsal düzenlere bağlı ülkeler arasında barış içinde yanyana yaşama politikasının uluslararası ilişkilerde tam anlamıyla gerçekleşmesi, uluslararası gerginliğin azaltılması, genel silâhsızlanma, mevcut harp ocaklarının söndürülmesi için var gücümüzle savaşacağız. Halkların bağımsızlık, egemenlik ve yasal haklarına saygı gösterilmesi, genel bir güvenlik sisteminin kurulması, ülkeler arasında karşılıklı faydaya dayanan ekonomik, bilimsel-teknik ve kültürel işbirliği ilişkilerinin geliştirilmesi, tüm ülkelerin ve halkların dünya politikasına eşit hakla katılması, sömürgeciliğe ve tüm baskı metotlarına son verilmesi, dünya barışı ve güvenliğinin sağlanması için var gücümüzle savaşacağımızı bir kez daha duyururuz.

250 milyon Sovyet vatandaşı adına, barış ve güvenlik uğrundaki savaşta kan dökülmesine, harbe karşı olan tüm güçleri birliğe çağrıyoruz!

Soyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi
Sovyetler Birliği Yüksek Konseyi
Sovyetler Birliği Hükümeti

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne

Çok değerli yoldaşlar!

Büyük Komşumuz Sovyetler Birliği'nin, bundan 30 yıl önce Hitler Almanyası ve uyduları üzerinde kazandığı kesin zaferin yıldönümünü, bu tarihsel bayramı Türkiye işçi sınıfı adına, halkımızın bütün ileri güçleri adına kutlarız!

Türkiye Komünist Partisi, bu zaferin sağlanmasını Lenince ustalıkla örgütliyen Sovyetler Birliği Komünist Partisi'ni yürekten selâmlar! Böylesi çetin, dünya tarihinde görülmemiş bir zaferin kazanılması uğrunda canlarını esirgemiyen komünistlerin, ölümsüz Sovyet batırlarının kutsal anıları önünde eğiliriz!

Sovyet Orduları, emperyalizmin en vurucu gücü olan faşist Almanya'yı, silâhlı güçlerini, Japon militarizmini baştanbaşa ezdi, yendi. Faşist Alman boyunduruğu altına düşen pek çok ülkeleri kurtardı. İnsanlığın, dünya uygarlığının önüne dikilen korkunç bir tehlikeyi kaldırdı. Böylece, Lenin'in kurmuş oldu-

(Devamı sayfa 2. de)

SBKP Merkez Komitesi'ne

(1. sayfadan devam)

ğu ilk sosyalist devlet, tarihsel kurtarıcılık ödevini, enternasyonalizm misyonunu yerine getirdi. Bununla, Büyük Oktobr Devrimi'nin insanlığın önünde açmış olduğu yepyeni çevreni daha da aydınlattı, bu yolu daha da genişletti.

Büyük zaferin alanı üzerinde sosyalist devletler topluluğu kuruldu. Dünyada kapitalizmle sosyalizm arasındaki güç dengesi kökünden değişti. Sömürgecilik sistemi daha da çöktü. Dünya sorunları başını Sovyetler Birliği'nin çektiği sosyalist devletlerden sorulur oldu. Dünya komünist ve işçi hareketleri, ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış, sosyal kurtuluş ve sosyalizm hareketleri günden güne kuvvetleniyor. Faşist, halk düşmanı rejimler birer birer çöküyor. Emperyalizmin genel bunalımı sertleşiyor, derinleşiyor.

Sovyetler Birliğinin şaşmaz barış politikası, SBKP'nin XXIV. Kongresinin barış programı sürekli başarı kazanıyor. Sovyet Komünist Partisi'nin otoritesi her gün daha da artıyor. Bütün bunlar, bütün komünist ve işçi portileri için savaşlarda tükenmez güç kaynağı oluyor.

Bütün bu oluşmalar Türkiye'yi de etkilemektedir. Gerici egemen çevrelerin ulusal çıkarlara aykırı, NATO'cu politikaları genel bunalımı hızlandırmıştır. Bu politikaya karşı geniş halk yığınları arasından gelen direniş yeni boyutlar alıyor. Ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış ve sosyal kurtuluş için giden savaş, gittikçe yeni yeni halk katmanlarını kucaklıyor.

Bölgemizde, Avrupa'da, dünyada barış ve güvenliğin sağlanması istemi savaşı, yavaş yavaş yığınlara mal oluyor. Halkımız, bütün komşularımızla, en başta Sovyetler Birliğiyle karşılıklı yararlı ilişkileri, iyi komşuluk, dostluk kurmak isteğini güncel savaşımına koyuyor. NATO'lara, saldırı üslerine, barış düşmanlığına hayır!, diyor.

Yaşasın dünya barışının yıkılmaz kalesi yüce Sovyetler Birliği!

Yaşasın Türkiye-Sovyetler Birliği halklarının dostluğu!

Yaşasın Sovyetler Birliği Komünist Partisi!

Yaşasın Leninizm!

27 Nisan 1975

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi

Brejnef'in söylevi

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Leonid Brejnef, faşizmden kurtuluşun 30. yıldönümünde, Moskova'da tören toplantısında özetle şu konuşmayı yaptı:

Sovyet halklarının kahramanca savaşı, İkinci Dünya Savaşı'nın yönünü değiştirdi. Dünyanın birçok bölgesinde faşizme karşı savaşlar oldu, fakat savaşın temel dayanağı Alman-Sovyet cephesiydi.

Faşizmin yenilgiye uğraması, birçok halkların yaşamında silinmez izler bıraktı. Birçok ülkeler faşizmin boyunduruğundan kurtarıldı ve tekrar bağımsızlıklarına kavuşturuldular. Polonya, Çekoslovakya, Yugoslavya, Bulgaristan, Çin, Kuzey Viyetnam, Kuzey Kore halkları sosyalizm yolunu seçme olanağına kavuştu. Dünya sosyalist sistemi kuruldu. Böylece uluslararası yaşam yeni yasalara göre gelişmeye başladı.

1917'de Oktobr Devrimi'nin üstün gelmesiyle insanlık yeni, tarihsel bir aşamaya ulaştı. 1945'de, ancak bu yoldan Sovyetler Birliği faşizmi yenmek olanağına kavuştu. Ancak bu yoldan güçlü sosyal-politik değişiklikler gerçekleşebildi. Ancak bu yoldan, bütün dünyada barışçı güçler kuvvetlendi.

Vatan Harbi'nde elde edilen büyük utku, Sovyetler Birliği işçi sınıfının, kolhozcu köylülerin, aydınların utkusudur. Çok uluslu Sovyet halklarının utkusudur. Bu ayni zamanda şanlı Sovyet ordusunun utkusudur. Bu ordu devrimde kurulmuş, parti tarafından terbiye edilmiş ve halkla ayrılmaz bir şekilde bağlanmıştır. Bu aynı zamanda Sovyet askersel biliminin utkusudur. Bütün silâhlara egemen olmanın, yönetim sanatının utkusudur. Utku yolu çok çetin ve zorluklarla doluydu. Bu yolda birçoklarını kaybettik. Bugün cephelerden geri dönmiyenleri düşünüyoruz. Savaşta düşenler babalarının yurdunu, sosyalizmin vatanını savundular.

Ordumuz bir barış ordusudur. Barışı, güvenliği garantilemekten başka ereği yoktur. 30 yıldan beri Sovyet halkları barış içinde yaşıyor. 30 yıldan beri Avrupa'da barış egemendir. Açık söyliyelim: bu büyük bir kazanımdır ve bu kazanımda Leninci partimizin payı büyüktür.

Büyük utkunun 30. yıldönümü

İlerici insanlık, tüm barışsever güçler Alman faşizminin yenilgiye uğratılmasının 30. yıldönümünü büyük törenlerle kutladılar. Sovyetler Birliği, kahraman Sovyet halkı, Sovyet orduları İkinci Dünya Savaşında Alman faşizmini ve Japon militarizmini ezdi, çözümleyici rol oynadı. Sovyet orduları enternasyonalizm ödevini yerine getirdi. Avrupa ve Asya'da birçok ülkeleri, halkları faşizmin boyunduruğundan kurtardı.

Alman faşizmine karşı kazanılan utkunun tüm insanlığın geleceği için büyük bir önemi vardı. Faşizmin yenilgiye uğratılmasından sonra Avrupa ve Asya'da birçok ülke sosyalist gelişme yoluna koyuldu. Dünya sosyalist sistemi kuruldu. Dünyada güçler dengesi sosyalizm ve demokratik güçler yararına değişti. Sosyalist sistem dünyada barış ve güvenliğin yıkılmaz kalesi oldu.

Faşizmin belkemiğini kıran, onu ezen Sovyetler Birliği, dünya halklarının yaşamından harpleri kaldırmak için diğer halklar ve devletlerle birlikte elinden gelen her şeyi yapacağını bir kez daha açıkladı. Dünya halklarına, parlamento ve hükümetlerine bir çağrıyla başvurdu. Bunları «soğuk harp» politikasına, başka halkların ve devletlerin içişlerine karışmaya son vermeye, dünyada sağlam ve sürekli bir barış, insanlığın barışçı geleceğine güven sağlaması için bütün güçlerini seferber etmeye çağırıyor.

Bütün ilerici insanların büyük bir kıvançla kutladıkları büyük utkunun 30. yıldönümü sadece azılı gerici, faşist hükümetlerin bulunduğu ülkelerde ve Çin'de kutlanmadı. Batı Almanya'da ve bazı diğer ülkelerde Nazi kalıntıları, intikamcılar, azılı gericiler büyük utkunun önemini küçümsemek, öte yandan da Hitlercileri yeniden kahramanlaştırmak için büyük çabalar harcadılar. Bu kampanyaya Pekin yöneticileri de katıldılar. Bu çabalar dünya demokratik kamuoyunun sert tepkisiyle karşılandı.

Memleketimizde işbirlikçi burjuvazi, onun en gerici güçlerden, Türkeş gibi açık faşistlerden oluşturduğu Demirel hükümeti, büyük komşumuzun, dünya halklarının utkusunu kutlamadı. Tam tersine bu yıldönümü günlerinde anti-komünizmi, anti-Sovyetizmi alabildiğine körükledi. Tüm ilerici, devrimci güçlere karşı yeni saldırılara geçti.

İşbirlikçi burjuvazi ne sıkıyönetimlerle, ne faşist komandolarla, ne anti-komünizmle halkımızın savaşını kırabilir. Ne yapsa nafiledir. Dünya halklarının kutladığı büyük bayram, halkımız için de ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış ve özgürlük uğrunda verdiği savaşı esinliyen tükenmez güç kaynağıdır.

Gübre soygunu

Demirel, başbakanlık koltuğuna oturur oturmaz Urfa, Adana, Kayseri, Trakya ve Ege'nin büyük toprak ağalarını Ankara'ya çağırdı. Onlara, «gübre fiyatlarında indirim yapacağız, istediğiniz kadar da kredi sağlıyacağız» dedi.

Bu halk düşmanı hükümetin başı neden «ille de gübre fiyatları» diye tutturdu? Ateş pahasına olan yalnız gübre miydi? Geniş tüketim maddeleri: ekmek, süt, et, şeker, giyim eşyaları, kiralar gübre den daha mı ucuzdu? Milyonlarca köylünün başlıca derdi, sıkıntısı sadece bu gübre fiyatlarından mı geliyor?

Hayır! Bu gübre işinin altında büyük bir dalavera, bir vurgun yatıyor. Bilindiği gibi Türkiye'de doğru dürüst bir gübre endüstrisi yoktur. Tarımda kullanılan yapay gübrenin % 70–80'i dışardan getiriliyor. Bu işi de büyük aracı tüccar ve birkaç yerli-yabancı şirket yapıyor. Bunlar, ithal kredisi adı altında devletten aldıkları parayla büyük vurgunlar vuruyor. Ziraat Mühendisleri Odası Orta Anadolu bölgesi temsilcilerinin Ankara toplantısında konuşan Oda başkanı Orhan Akbulut: «Demirel hükümeti, sırf toprak ağalarının ve büyük çiftlik beylerinin çıkarları için gübre fiyatlarında indirim yaparak hazineyi 6 milyar lira zarara sokmuştur» dedi.

Görünen köy klavuz istemez! Bugün yapay gübreyi kullananlar büyük toprak ağaları ve büyük çiftlikçilerdir. Küçük üretici yığını, orta çiftçi, bırakın gübreyi, tohum bile alacak güçte değildir. Kaldı ki, ülkemizde bir buçuk milyondan fazla köylü ocağının bir karış toprağı yoktur. Toprağı olmıyan köylü gübreyi nerede kullanacak?

Milyonlarca yoksul köylümüz, topraksız, aztopraklı ocaklar, en başta toprak istiyor. Köylerine yol, su, okul, doktor ve özgürlük istiyor. Bu toprak ağalığını, derebeylik artığı ilişkileri, köydeki sömürü ve soygun düzenini kaldırmak için, köklü bir toprak reformu için savaşıyor. Köylümüzün bu isteklerini, savaşımını programına alan Türkiye Komünist Partisidir. TKP, köylü yığınlarını, emekçilerini toprağa, özgürlüğe, insanca yaşama koşullarına kavuşturacak, sömürüsüz, ağasız, beysiz bir düzen için savaşıyor. TKP bu amaca ulaşmanın yolunu işçi-köylü bağlaşıklığında görüyor. Bu da güncel, örgütlü savaşla olur. Köylü komiteleri kurmaklo olur. Ancak bu yolla işçiden, köylüden yana bir hükümet işbaşına gelebilir.

1 Mayıs – 1975

Dünya emekçilerinin emperyalizme karşı barış, demokrasi ve sosyalizm için uluslararası savaş ve dayanışma günü 1 Mayıs, işçilerimiz arasında değişik biçimlerde kutlandı. Türkiye Komünist Partisi, onun temel örgütleri eylemleriyle, sözlü ve yazılı yayınlarıyla, işçilerin 1 Mayıs girişimlerine yol gösterdi, onların savaşlarına ışık tuttu.

1 Mayıs'ı kutlama hazırlıklarına daha Mart ayında başlandı. 1 Mayıs hazırlık komiteleri kuruldu. İlerici sendikalar, kuruluşlar, devrimci öğrenci dernekleri, kurulan demokratik kadın birlikleri bildiriler yayınladılar: *«Bağımsız Türkiye!», «NATO'ya hayır!», «İhanet Cephesine hayır!». «141, 142, 146'ya hayır!». «TKP'ye özgürlük». «Yurtta iş istiyoruz!»* belgileriyle emekçilerimizi anti-emperyalist, anti-faşist eylemlere katılmaya çağırdılar. Bu çağrılar boşa gitmedi. Bu yılki 1 May's gösterileri memlekette ve memleket dışında çalışan işçilerimiz arasında daha bilinçli, daha örgütlü oldu. Halk düşmanı hükümetin bütün baskı ve kanlı zorbalıkları karşısında işçi sınıfı boyun eğmedi. 1 Mayıs faşizm tehlikesine karşı savaş günü oldu. Kimi sendikalar toplantılar yaptılar, kırlara çıktılar. 1 Mayıs'ı böyle kutladılar. İşçi sınıfının yoğun bulunduğu merkezlerde düzenlenen toplantı, gösteri ve mitinglere binlerce işçi, aydın ve öğrenci katıldı. Bazı fabrikalarda 1 Mayıs üstüne konuşmalar yapıldı. *«Anti-emperyalist cephede işçi-gençlik elele!» «Sömürüye, emperyalizme paydos!» «1 Mayıs'ın resmen kutlanmasını istiyoruz!» «Faşizme hayır!» «Kahrolsun emperyalizm ve işbirlikçileri!» «Kahrolsun NATO!»* belgileri haykırıldı.

İngiltere'de, Batı Almanya'da, Batı Berlin'de, Fransa'da, Belçika'da çalışan işçilerimiz toplu, kalabalık yığınlarla toplantı, gösteri, yürüyüş ve mitinglere katıldılar. 1 Mayıs eğlence geceleri tertiplediler. İngiltere'de London Eating Houses İşçiler Komitesi 1 Mayıs gününde 73 işyerinde grev kararı aldı. 1 Mayıs sabahı işçiler: *«Yurtta iş istiyoruz!» «NATO'ya hayır!» «Bu işyerinde 1 Mayıs nedeniyle grev vardır!» «Türkiye Komünist Partisine özgürlük!»* yazılı pankartları işyerlerinin kapılarına astılar.

İşçilerimizin bütün 1 Mayıs savaşı, gerici çevrelerin bütün baskı ve terörüne karşın proleter enternasyonalizmi ülkü ve ilkelerinin, uluslararası işçi dayanışması bilincinin güçlendiğini gösterir. Bu olay önemli bir başarıdır.

Talan furyası

Gerici-faşist karması hükümet işbaşına gelince, yerli ve yabancı büyük sermaye çevrelerine gün doğdu. Bu açgözlü sömürücülere daha büyük soygun, vurgun olanakları göründü. Merkez Bankasının kredi muslukları büyük özel sektöre, holdinglere, ağalara, beylere; ülkenin gümrük kapıları da yabancı tekellere ardına kadar açıldı. Bu nedenle bu çevreler, karma hükümeti sevinç gösterileriyle karşıladılar. Nasıl sevinmesinler? İlk ağızda özel sektöre 1 milyar 200 milyon lira kredi açtı. Hükümet yabancı sermayeye konan bütün engellerin kaldırılmasını başa aldı. Yabancı kumpanyalar kazançlarını daha serbest dışarı aktarıyor. Amerikan ve Ortak Pazar tekellerine, petrol şirketlerine bol keseden ödünler veriliyor. Hem de istemeden veriliyor...

Demirel hükümeti, halk düşmanı programına uygun olarak, yabancı petrol kumpanyalarının yardımına koştu. Mobile, Britiş Petroleuma memlekete dışardan pahalı petrol getirme izni verdi. Hem de üç aylık kredili olarak ... Bu ödün, hazineye yılda 80 milyon liraya maloluyor.

Gübre, demir-çelik fiyatlarında yapılan indirmelerle de hazine milyarlarca lira zarara sokuldu. Bu milyarlar, yabancı tekellerin ortağı komisyoncuların, işbirlikçilerin, büyük toprak beyleriyle holdingçilerin kasalarına akıyor.

Karma hükümetin iç ve dış politikası, büyük sermaye gruplarının ve yabancı tekellerin yararına aldığı ve alacağı tedbirler bunalımı sertleştiriyor, yıkımı daha da hızlandırıyor. Demirel hükümetinin yerli ve yabancı kumpanyalara, «Dünya Bankasına» tanıdığı ödünler, ulusal kaynaklarımızı talan furyasını gittikçe yoğunlaştırmaktadır.

Halkımızın ezici çoğunluğu, işçi sınıfı, köylü yığınları, sendikalar, TKP, sosyalist akım, orta katmanlar, ulusal burjuvazinin sola açılan kanadı, bütün anti-emperyalist kuruluşlar, işbirlikçi burjuvazinin ve hükümetinin bu talan politikasına kesinlikle karşı çıkmaktadırlar. TKP, bütün ulusal kaynaklarımızın korunmasını, geliştirilmesini devletleştirilmesini programına almıştır. TKP, komünistler, ulusal zenginliklerimizin başta gelen savunucusudurlar. Komünistler, ortalıkta at oynatan talan, pahalılık, zam furyasına, soygun, sömürü ve faşist teröre karşı yürütülen savaşın ön sıralarında çarpışmaktadırlar.

Lenin köşesi

Marksizm-Leninizmin kurucuları işçi sınıfının başarılı savaş verebilmesi için ideolojik, politik ve örgütsel birliğine önem vermişlerdir. Bu birliğin sağlanmasında, işçi sınıfının politik ve ekonomik çıkarlarının savunulmasında proletaryanın en yığınsal örgütü olan sendikaların oynadığı rolü kesinlikle belirtmişlerdir.

V. I. Lenin der ki: *«Kapitalizmde sendikal birliklerin kurulması sadece bir yasal hak değil, aynı zamanda bir zorunluktur. Sermayeye karşı savaşta sendikaların rolü büyüktür. Sendikalar işçi sınıfının genel politik ve sosyal savaşını da benimsemeli, milyonlarca emekçinin kurtuluşu için savaş yürütmelidirler.» (Lenin, Tüm yapıtları, c. 4, s. 170, 171).*

Lenin, komünistlerin sendikalarda çalışmalarına büyük önem verir. İşçi hareketinde bazı «sol»cuların, komünistler gerici sendikalarda çalışamaz, çalışmamalıdır, yolundaki «savlarını» Lenin, işçi sınıfının çıkarlarına hiyanet sayar. *«Komünistler, diyor Lenin, yığınlara yardım edebilmek, yığınların sempatisini, desteğini kazanabilmek için güçlüklerden yılmadan, sendikaların başını tutanların (ki bunlar genellikle oportünist, şovenisttir, çoğu hallerde burjuvazi ve polisle dolaylı veya dolaysız bağlıdırlar) hiç yoktan hırgür çıkarmalarından, çelme takmalarından, hakaretlerinden ve izlemelerinden korkmadan mutlaka yığınlar arasında çalışmalıdırlar.» (Tüm yapıtları, c. 41, s. 32.)*

Burjuvazi, işçi sınıfının içindeki bölünme ve parçalanmalardan geniş ölçüde yararlanmaktadır. Lenin, bu olayı ulusal ve uluslararası ölçüde şöyle değerlendiriyor: *«Proletaryanın parçalanması, veya proletarya partisi ile proletarya yığınları arasında bölünme büyük bir tehlikedir. Memleketin genel nüfusu içinde proletaryanın oranı düşükse bu tehlike daha da büyüktür». (Tüm yapıtları, c. 41, s. 269–270.)*

İşçi sınıfı saflarında küçük küçük partiler kuran ve sendikaları parçalıyarak kendilerinden yana çekmiye çalışanları Lenin şiddetle eleştiriyor. *«Devrime, bu «sol» devrimcilerin yaptıklarından daha büyük kötülük, bunların yaptıklarından daha büyük akılsızlık düşünülemez» diyor. (Tüm yapıtları, c. 41, s. 37.)*

V. İ. Lenin, komünist partilerinin sendikalarla sıkı bağ kurmaları ve sendikaları yönetmeleri gerektiğini önemle belirtiyor.

Leninci ilkelere sımsıkı bağlı olan Türkiye Komünist Partisi her zaman işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel birliği uğrunda savaşmış ve savaşmaktadır.

Barışın Atası

Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin ertesi günü Lenin dünyaya seslendi: B a r ı ş ! Sovyet devletinin bu seslenişi yeryüzünde yıldırım hızıyla yayıldı. Türkiye savaştan çıkmamıştı. Türk askerleri, ateş boylarında, emperyalistler hesabına hâlâ kan döküyordu. Halk ve memleket korkunç bunalımlar içindeydi. Barışa canatıyordu. Sovyetlerin barış çağrısı yurdumuzda geniş yankılar uyandırdı.

12 Nisan 1918. İstanbul Üniversitesi öğrencileri ve kimi profesörler, Nobel barış armağanının Lenin'e verilmesini istiyorlar. Bir komite kuruyorlar. Reşat Fuat Baraner komite üyelerinden biridir. Baraner üniversiteye o yıl girmiştir. Komünist Partisine doğru ilk adımlarını buradan, böylesi eylemlerle atıyor.

Üniversiteliler bir telgraf çekiyorlar. Ve yazıyorlar: «Yaşasın bütün ezilenlerin ve dünyada barışın tapınağı olan yeni Sovyet düzeninin atası Lenin!». Telgrafı üniversitenin salonunda en görünen yere asıyorlar. 1919 yılının Şubat ayına kadar orada kalıyor. Komite buna bekçilik ediyor.

M. Suphi yoldaş, o günlerde, «Yeni Dünya» gazetesinde: «İstanbul Üniversitesi ve yoldaş Lenin» başlıklı bir yazı yazıyor. Ve diyor ki: «V. I. Lenin'e barış armağanı verilmesi için Üniversitelilerimizin girişimleri sosyalist ülkülerin Türkiye'ye girmiye başladığını gösteriyor. Bu olay Oktobr Devrimi'nin uluslararası niteliğini, dünya barışının sağlam temellere dayandığını gözler önüne serer.»

Türkiye Komünist Partisi, onun kurucuları Marksizm-Leninizm ilke ve ülkülerine her zaman bağlı kalmışlardır. Ulusal bağımsızlığı, demokratik gelişmeyi, barışı savunagelmiştir.

Sovyetler Birliği, İkinci Dünya Savaşında, emperyalizmin vurucu gücü Hitler Almanyasını, faşizmi, militarizmi ezdi. Bu büyük tarihsel utkunun 30. yıldönümü kutlandı. Sovyetler Birliği dünya halklarına, parlamentolarına ve hükümetlerine yeni bir barış çağrısıyla başvurdu. Barışın Atası Lenin'in ilkelerini bir kez daha dünyaya duyurdu.

Örgütlü savaş

Memlekette, düpedüz faşist bir partinin de katıldığı azılı halk düşmanı hükümete, emperyalizme karşı savaş yeni boyutlar alıyor. İşçi sınıfı bu savaşta başı çekiyor. İşçi-gençlik-ilerici örgütler arasındaki güç birliği daha da somutlaşıyor. Batı Avrupada, kapitalist ülkelerinde çalışan işçilerimiz, bunların kurdukları ilerici örgütler bilinçli bir savaşım içindedirler. Bu işçilerimizin savaşı, Türkiye'de ileri, demokratik bir düzen için, sosyal kurtuluş için verilen savaşın kopmaz bir parçası olmuştur. Bunlar, halkımıza dayatılan gerici, işbirlikçi hükümete, onun vurucu kolu faşist komandolara karşı protesto miting, toplantı yürüyüşleri düzenliyor.

15 yıldır ülkemizden Batı Avrupa ülkelerine bir işçi akını vardır. Bu akın, işçilerimizin de, ulusal bağımsızlık ve sosyal kurtuluş için emperyalizme, uydularına karşı savaşta güçbirliği kurmaları ülküsünü, sınıfsal dayanışma bilincini geliştirmektedir. Bugün yabancı ülkelerdeki işçilerimiz, yerli ve öteki yabancı işçilerle birlikte emperyalizme karşı omuz omuza savaşıyorlar. Enternasyonalist dayanışmanın en bilinçli örneklerini veriyorlar. Bu gelişme Türkiye'deki anti-emperyalist, anti-faşist savaşın daha da gelişmesine katkıda bulunuyor. Batı Avrupa'daki işçi, öğrenci örgütleriyle Türkiye'deki ilerici örgütler arasında savaşım bağları kuruluyor. Örneğin, Avrupa Barış ve Özgürlük Komitesi bu yönde yoğun bir çaba gösteriyor. Düzenlediği toplantı, yürüyüş ve mitinglerde faşist saldırılara karşı, halk düşmanı hükümete karşı yığınları savaşa çağırıyor. Bağımsız, demokratik bir Türkiye için tüm ilerici güçlerin Ulusal Demokratik Cephede birleşmelerini öneriyor. İşçi ve öğrencilerin yığınsal katıldıkları toplantı ve yürüyüşlerde, Türkiye Komünist Partisi'nin bildirileri, «Atılım» gazetesi dağıtılıyor. Belgileri, sloganları alanlarda, caddelerde haykırılıyor. Bu bakımdan, bu yılki 1 Mayıs yürüyüşleri ilginçtir.

1 Mayıs'ta Batı Avrupa kentlerinin caddelerini, alanlarını dolduran işçilerimiz ellerinde kızıl bayraklarla yürüdüler. Ellerinde: «TKP'ne konan yasak kaldırılmalıdır!» «Eli kanlı faşist güçleri alaşağı edelim!» «Yaşasın dünya işçilerinin dayanışması!» belgileri yazılı pankartlar, transparanlar taşıdılar.

Avrupadaki işçilerimiz yurtsever ilerici öğrenci ve aydınlarımız böylesi bir savaş yürütüyor. TKP bu savaşı vargücüyle örgütlemek girişimine büyük önem veriyor.

27 Mayıs ve ordu

«27 Mayıs» hükümet devirmesinin 15. yıldönümünde memleket daha zor, daha karanlık günlere sürükleniyor. Tarih, sosyal, politik olaylar tekrar değil, sürekli bir akış ve gelişmedir. Ama «27 Mayıs»ın 15. yıldönümünde, 15 yıl önce devrilen Menderes-Bayarın politik programını onlar gibi işbirlikçiliği faşist yöntemlerle ayakta tutmak isteyenlerin işbaşında oldukları, hükümeti ele geçirdikleri de bir gerçektir.

Hemen şunu eklemek gerek ki, Türkiye'de kuvvetler dengesi 15 yıl öncesinin kuvvetler dengesi değildir. İşçi sınıfı nicel, nitel bakımlardan çok kuvvetlenmiştir. Komünist Partisi yeni atılımlar içindedir. Devrimci gençlik hareketi de, Maocuların, anarşistlerin hıyanetlerinin ateşten gömleğini giymiş kanlı provokasyonlarda büyük kurbanlar vermiş, bugün daha sağlam, bilimsel sosyalizmin, TKP'nin ve işçi sınıfının doğrultusunda gerçek devrimci yolunu bulmuştur.

«27 Mayıs» çıkışı yalnız silâhlı kuvvetlerin başardığı bir hareket değildir. «27 Mayıs», Türkiye Komünist Partisi'nin de büyük katkıda bulunduğu, uzun yıllar süren bir savaşın sonucuydu. Ama ellerindeki silâhla bu savaşı sonuçlandırmak isteyen subayların hepsi bir boydan bir soydan değildi. İçlerinde sosyalizme açılan demokratik bir devrime gitmek isteyenlerle birlikte, Türkeş gibi faşist eğilimli olanlar da vardı. 27 Mayıs sabahı Türkeş'in Ankara Radyosundan «27 Mayıs»çıların NATO'ya bağlılığını ilân etmesi, hareketi tâ baştan kısır döngüye sokmuştur. Emperyalizme karşı olmayan, onun yerli işbirlikçilerine de karşı olamazdı.

Üç kişinin asılması ile sorun çözümlenebilecek gibi değildi. Sorun demokratik, devrimci girişimler yapılmasında, tedbirler alınmasında, emperyalizmin, yerli ortaklarının, büyük sermayenin, toprak beylerinin egemenliğine son vermekte düğümleniyordu. Oysa 27 Mayısçılar, birkaç kişiyi asmak, birkaç toprak beyini sürmekle ve erkliği yeniden eski egemen çevrelere teslim etmekle yetindiler.

Ağalığa, toprak beylerine karşı savaşta geniş köy emekçi yığınlarının ellerini kollarını bağladılar. Köylerde politik örgüt kurmayı yasakladılar. Ama toprak beyleri, parası ile, toprağı ile, bankası, tefecisi ile, aracısı ile, politik partileri ve egemenlikleri ile örgütlüydü. Emekçi köylü yığınlarını demokratik toprak reformu gibi somut demokratik hedeflerle örgütlemek gerekirdi.

Silâhlı kuvvetlerdeki yurtseverler devrim hareketinin vurucu gücüdür. 27 Mayısta bu güç burjuvazinin katılaşmış yapısında çatlaklar açmakla, işçi hareketinin, öteki demokratik akımların gelişmesine sınırlı da olsa yol açtı. Ordudaki devrimci ögeler anti-emperyalist, demokratik hareketin amaçlarına ulaşmasına daha geniş ölçüde yardımcı olabilir.

Dünya barışının ve devrimci sürecin kalesi Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerle içten dostluk ve işbirliği için savaş!

Gençlik bayramı

19 Mayıs, Türkiye'de gençlik bayramıdır. Bir geçmişi var. Bu bayram çeşitli biçimlere büründü. Önceleri 19 Mayıs bayramını, kentlerde, sadece öğrenci gençlik kutluyordu. İşçi gençlik gösterilere ancak seyirci kalıyordu. Köy gençleri ise, çoğunlukla o günün bayram olduğunu bile bilmiyorlardı. Böyle olsa da, 19 Mayıs toplumsal açıdan yine de önem taşıyordu. Bir yandan Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın anti-emperyalist geleneklerini diri tutuyor, öte yandan da Türkiye'yi çağdışı yöntemler içinde yaşatmak isteyen tutucu, gerici çevrelere karşı bir direniş niteliğini taşıyordu.

Oysa Türkiye, «Truman Doktrini»yle, «Marşal Planı»yle, «İkili Anlaşmalar»la Amerikan uydusu haline getirildikten, NATO'ya bağlandıktan sonra, bu gençlik bayramının anti-emperyalist içeriliğine kapkara bir gölge düştü. İşbirlikçi burjuvazi ve hükümetleri, vurucu, tutucu-gerici güçleri gençliğin üzerine saldırıyor. Bayar-Menderes hükümeti, 19 Mayıs'ı yasaklamaya kadar gitti.

Bugünkü halk düşmanı ortak hükümet, 19 Mayıs'a kuduzca saldırıyor. Kızlara «şalvar giydirme» önerileriyle, komandolarıyle gençliğin bayramını engellemeye yelteniyor. Amaçları, gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist savaşta birliğini parçalamaktır. Fakat bu saldırılar, ilerici Türk gençliğini yıldıramadı. İlerici gençlik, geçmişin olaylarından ders çıkarıyor. Ulusal bağımsızlık uğrunda emperyalizme karşı savaşta güçbirliğini daha da kuvvetlendirmek için andiçti.

Bugün gençlerimiz, öğrencilerimiz örgütlü, disiplinli adımlarını işçi sınıfının savaşına uydurmadan başarıya ulaşılamıyacağı gerçeğini daha iyi anlıyor. İşçi sınıfıyla, halk yığınıyla örgütsel ve eylemsel bağlar kurmadan utkuya ulaşma yolunun olanaksızlığını daha iyi kavrıyorlar. Bugün işçi, köylü, aydın gençliğin önemli bir kesimi güncel ülke sorunlarıyle yoğuruluyor. Halk düşmanı hükümeti alaşağı etmek, demokratik bir hükümeti işbaşına getirmek eylemini başa alıyor. Bu amaca varmak için halkımızın bütün savaş geleneklerine sahip çıkmak, en küçük demokratik özgürlükleri savunmak, genişletmek, baskı yöntemlerine, sıkıyönetimlere, soyguna, sömürü ve talana son vermek için savaşıyor. Gençlere bu savaşlarda TKP vargücüyle yardım ediyor. TKP, gençliğin eylem birliğini önemli sayıyor.

Sosyalist ülkelerde

● Çekoslovakya'da 1974 yılında adam başına düşen ulusal gelir 26 bin Krondur. 1953 yılında, çocuklarla birlikte, kişi başına düşen parasal gelir 6 bin 300 Kron iken, 1974 yılında 19 bin 500 Kron'a yükselmiştir. Bu da halkın satınalma gücünü önemli ölçüde artırmıştır. Her dört aileden birinin otomobili vardır. Yalnız 1974 yılında halk 150 bin otomobil satın almıştır.

Çekoslovakya'da öğrenim ve sağlık hizmetleri parasızdır. Bir doktora 393 kişi düşmektedir. Yeni konut edinmek isteyen her işçiye, 10 yıl çalışmış olmak şartıyla, devlet 25 bin Kron yardım yapar.

Sosyalist Çekoslovakya'da annelere büyük kolaylıklar sağlanıyor. Her annenin doğumdan sonra iki yıl paralı izin hakkı vardır. Her anne ikinci çocuğu için devletten iki yıl boyunca her ay 500 Kron yardım alır. Bütün anneler ikinci çocuk için devletten bir kere olmak üzere 430, üçüncü çocuk için 880 ve dördüncü çocuk için de 1.280 Kron yardım görür.

● Geçen yıl Sovyetler Birliği, bir günde üretilen petrol bakımından dünyada birinci yeri almıştır. Bugün bu yeri korumaktadır. 1974'te Sovyetler Birliği 459 milyon ton petrol çıkarmıştır. 1940'dan 1974 yılına kadar ülkenin yıllık kömür üretimi 166 milyon tondan 684 milyon tona ve doğal gaz 3,2 milyar metre küpten 261 milyar metre küb'e yükselmiştir.

● 1974 yılında Sovyetler Birliğinin yardımıyle 47 ülkede 516 endüstri birimi kurulmuştur. Bunların kurulması ve en yeni teknik araçlarla donatılması için 1 milyar 200 milyon Ruble harcanmıştır

Viyetnam halkının büyük zaferi

Viyetnam halkının, emperyalizme, onun yerli kuklalarına karşı ulusal bağımsızlık, egemenlik, demokrasi savaşı tarihsel bir zaferle sona erdi. Emperyalizmin bir saldırganlık ocağı daha söndürüldü. Uluslararası alanda barış ve güvenliğin kuvvetlenmesi yolunda olumlu bir adım daha atıldı. Dünyanın başına ağa kesilmek istiyen Amerikan emperyalizmi son yılların en büyük darbesini yedi. Halk düşmanı Saygon hükümeti yıkıldı, çöktü, gitti. Saygon, Ho Şi Min kenti oldu.

Viyetnam halkı bu zaferi, büyük kurbanlar, kayıplar vererek kazandı. Amerikan emperyalizmi ve ona dayanan kukla hükümet Viyetnam halkının ulusal kurtuluş savaşını ezmek için napalm bombaları, bakteriolojik silâhlar kullandılar. Korkunç, yığınsal terör uyguladılar. Bu barbarlık Viyetnam halkının savaşını kıramadı. Sovyetler Birliği, öteki sosyalist ülkeler, dünya demokratik kamuoyu Viyetnam yurtseverlerine arka oldu.

Bu tarihsel zafer tüm ilerici insanlığın, barışsever güçlerin ortak başarısıdır. Viyetnam savaşı ilericilikle gericilik, bağımsızlıkla sömürgecilik, barış, demokrasi ve sosyalizmle emperyalizm arasında bir ölüm kalım savaşıydı. Bu savaş 30 yıl sürdü. Böylesi bir savaşı kazanan Viyetnam halkı, güneyde de yeni bir düzeni kurma yolunda ilk adımı atıyor. Devrimci hükümet ilk ağızda ülkede özgürlük, barış ilân etti. Halkı, köyleri, kentleri, barajları yeniden kurmaya, savaşın yıkıntılarını ortadan kaldırmaya çağırdı.

Viyetnam'da emperyalizmin, gerici güçlerin yenilgisi kazanılan zafer, uluslararası alanda güçler dengesinin barış, demokrasi ve sosyalizmden yana değiştiğini gösteriyor. Bu olumlu gelişme, emperyalizmin saldırganlık plânlarından vazgeçtiği anlamına gelmez. Tam tersine, emperyalizm yenilgiye uğradıkça, yumruğu yedikçe daha da azıtıyor. Amerikan uçakları, Kamboç gemilerini bombalıyorlar. Cumhurbaşkanı Ford, büyük yenilgiyi örtbas etmek için «Amerika güçlüdür», «biz, bağlı bulunduğumuz ülkelerle daha sıkı işbirliği yapacağız» diye tehditler savuruyor. Ford'un bu sözleri, Amerikan uydusu hükümetleri yüreklendirmektedir. İşbirlikçi-faşist karması Demirel hükümeti bunlar arasındadır.

Viyetnam halkı düşmanın sırtını yere getirdi. Aynı düşmana karşı savaşan Türkiye halkı Viyetnam halkının büyük zaferini candan selâmlıyor. Halkımız böylesi bir utkuya inanıyor. Bu inançla emperyalizme ve uydularına karşı çetin bir savaş yürütüyor.

Okuyucu mektupları

Bütün dünyada kutlanan emekçiler günü üzerine yazdığım bu mektubu «Atılım»a gönderiyorum. Çünkü bizim ümidimiz ve biz işçileri anlıyan tek örgüt olan TKP'dir. TKP'ne bağlılığımızı, her zaman ve her yerde onu destekliyeceğimizi bir defa daha belirtmek isterim.

1 Mayıs. Dünya emekçilerinin savaş günü. Türkiye radyolarında tek söz edilmedi bu konuda. Yurt dışında olduğumuzdan TRT televizyonunu göremedik. Fakat orada da emekçilerin bayramından söz edileceğini sanmıyoruz. Böylece bir defa daha anlıyor ve görüyoruz emekçi düşmanları tarafından idare edildiğimizi.

1 Mayıs işçi bayramı, emekçiler günü memleketimizde yasak. Çünkü işçinin, köylünün sırtından geçinen asalaklar emekçilerin uyanmasından korkuyorlar. Onlar, bu korkuyla, 1924'te işçi bayramı 1 Mayısımızı bahar bayramı yaptılar.

Bütün Türkiye işçileri, emekçileri bu uluslararası dayanışma gününü, bu bayramı bize yasak edenlere, bizi sömürenlere karşı birlikte savaşalım!

★

Kahrolsun faşizm!

Site yurdu işçilerinden Abdi Gönel'i faşist komandolar kurşunladılar. Bu işçinin cenaze alayı faşizme karşı yığınsal bir gösteri oldu.

Yürüyüşe Türk-İş'e bağlı işçiler, CHP'li gençler, DİSK, Meslek Odaları, TÖB-DER gibi demokratik örgütler, geniş halk yığını, sosyalistler ve komünistler katıldı. Yürüyüşte temel sloganlar faşizme karşı birlik, özgürlük, sıkıyönetimin kaldırılması, tam sendikal haklar oldu.

Faşizme karşı yığınsal bir gösteri olan bu yürüyüş önemli gerçekleri ortaya koydu. Herşeyden önce TKP'nin ısrarla savunduğu «Faşizme karşı ulusal cephe kurulması ve faşist baskılara yığınsal eylemlerle karşı çıkılması!» belgisinin politik, güncel yaşama ne kadar uygun olduğu ortaya çıktı. Yürüyüşe katılanlar, faşizm karşısında tek bir kaya gibiydi. Demek ki, faşizme karşı, ileri demokrasi savaşımında tüm ilericiler, demokratlar ve devrimciler birleşebilirler. Demek ki, TKP'nin savaş belgileri yığınları kucaklamaktadır. TKP, demokrasi mücadelesinin öncüsüdür.

Yürüyüşte çeşitli guruplar, fraksiyonlar kendi aralarında slogan yarışması yaptı. Komünistler bu tür yobazlığa, tekkeciliğe karşı çıktılar. Eylem birliğinin zayıflaması için vargücüyle çaba harcadılar. Komünistler yürüyüş boyunca işçilerle, ilerici gençlerle kolkola girdiler, faşizme karşı birliği pekiştirmeye çalıştılar. «Atılım»da okudukları Lenin'in sözleri kulaklarındaydı: «Devrimi ancak devrimcilerin yapacağını sanmak sadece yanlış değil, hem de tehlikelidir!».

TKP'nin önerilerini, sloganlarını gerçekler doğrulamaktadır. İlerici güçleri tek cephede toplamak görevini ancak işçi sınıfı ve onun savaşkan partisi TKP yabalilir.

TKP Yayınları

1. L. I. Brejnev, «LENİN'İN 100. YILDÖNÜMÜ, SBKP'NİN XXLV. KONGRESİ, SSCB'-NİN 50. YILI»
2. TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ'NİN PROGRAMI
3. TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ'NİN TÜZÜĞÜ
4. NAZIM HİKMET, BÜTÜN ESERLERİ (Şimdiye kadar 8 cilt çıkmıştır)
5. BİLİMSEL KOMÜNİZM
6. LENİN (biografisi)

PARTİ YAŞAMI

Bağlaşıklık sorunu

Ankara'da faşist komandolar belediyecilerin toplantısını bastılar. İçişleri Bakanı da oradaydı. Demirel hükümeti faşist biçimi zorbalıklarını genişletiyor. AP'liler, böylesi bir baskınla, toplantıda CHP'lileri çoğunluktan atmak istediler. Görülüyor, ortak hükümet kuran partilerin ayakları altındaki toprak iyice kayıyor. İşbirlikçi burjuvazi, bu tür yöntemlerle, sıkıyönetimlerle güç dengesini kendinden yana aktarmak çabasındadır.

Bu durumda Türkiye Komünist Partisi'nin tutumu, politik çizgisi nedir? Eylem programıyla, somut çıkışlarıyla, çağrı ve bildirileriyle TKP savaş çizgisini halkımıza açıklamış ve açıklıyor. Geniş yığınlarla, anti-emperyalist, anti-feodal güçlerle, yurtsever örgütlerle dayanışma, somut bağlar kurma güncel bir zorunluk oluyor. Ulusal burjuvazinin sola açılan, bugünkü halk düşmanı hükümete karşı olan kanadıyla güçbirliği için savaşım daha da güncelleşiyor. Kendilerine sosyalist diyenlerden kimileri bu güncel soruna çok dar açıdan yanaşıyorlar. Kimi zaman ayrışım yapmadan, burjuvazinin hepsini bir çuvala dolduruyorlar.

Güç ve eylem birliğinin, cephe kurmanın temelinde işçi-köylü bağlaşıklığı yatar. Bu konuda Maocular, bozguncular, likidatörler, köylü yığınlarının, emekçi katmanların direnişlerini, bu güçleri burjuvazinin kuyruğuna takmak yolundan bile bile yürüyorlar. Kendilerine «sosyalist» diyenler de bu konuda pek yayadırlar. Orta katmanlar işçi sınıfının savaş sıralarına katıldıkları ölçüde devrimci oluyor. Komünistlerin, Komünist Partisinin eylemleri bu yığınları savaşlara çekebildikleri ölçülerde yararlı olabilir, devrimci olabilir. Halk düşmanı hükümeti alaşağı etmek, ileri demokratik bir düzenin oluşmasını sağlıyabilecek bir hükümeti işbaşına getirmek, toplumun bu katmanlarıyla somut bağlaşıklık kurma savaşımıyla sımsıkı bağlıdır. TKP'nin programında işçi-köylü bağlaşıklığı somut, güncel savaş ilkelerine göre konmuştur. Köylerde Köylü Komiteleri kurmak. Bu, lâfla olmuyor. Demokratik, sosyalizme açık bir düzen başka türlü kurulmaz.

Sonra. Bağlaşıklık sorunu bu kadar değildir. Önce ve özellikle işçi sınıfının birliğini sağlamak gerek. Bugünkü dağınıklığa son vermek için savaş dirimseldir, günceldir. Söz yok, işçi sınıfının savaş alanı, birliğini kurma alanı Anayurdundadır. Proletaryanın sınıf savaşı ulusaldır. Ama özü, içerikliği bakımından evrenseldir. Bugün yurdumuzda emekle sermaye arasındaki savaşım ulusal sınırların içinde kalmıyor. Türkiye, devlet olarak bütün dünya ülkeleriyle ekonomik ve politik ilişkiler içindedir. Üstelik emperyalist dünya ile, OrtakPazar ülkeleriyle, NATO ile bağlıdır. İşbirlikçi burjuvazi uluslararası tekellerle, gerici çevrelerle böylesine bağlıdır.

Bu durumda Türkiye işçi sınıfının başka ülkelerin, başka ulusların proleterleriyle doyanışma, bağlaşıklık kurması kendiliğinden bir zorunluk oluyor. Üstelik, Batı Avrupa ülkelerinde, horantalariyle birlikte, 1 milyona yakın Türkiyeli işçi vardır. Bunlar, Avrupa işçileriyle sıkı buluşukluk ve ilişkiler içindedirler. Bu yılki 1 Mayıs gösterileri bunu bir kat daha kuvvetlendirdi.

Gelişmeler böyleyken, kendilerine «sosyalist» diyen veya böylesi partiler kuranlardan kimileri bu alanda ters bir tutum alıyor, işi yokuşa çekiyor. Bu tutuma karşı prensip savaşı, uyarı günceldir. Bağlaşıklık sorunu bunu gerektiriyor.

Program — Amaç

Türkiye Komünist Partisi'nin yeni programı çıktı. Bu olay hem işçi sınıfı için, hem genellikle devrimci güçler için, halkımız ve Anayurdumuz için tarihsel bir önem taşır. Parti, eline Marksizm-Leninizm ilkelerine göre işlenmiş, bilenmiş bir savaş silâhı alıyor. Partinin savaş yolu açık seçik gösteriliyor.

Programın hazırlanması, işlenmesi de, kendine göre, bir özellik taşır. Önce program taslağı hazırlandı. Tasarı, parti komitelerine, temel örgütlerine, üyelere sunuldu. Özel toplantılar yapıldı. Tasarı tartışıldı, eleştirildi, görüşler, öneriler, dilekler ileri sürüldü. Bu kampanya partiye canlılık verdi, girişim sağladı. Bu, bir genel oylama niteliği taşıdı. Derin gizlilik, yeraltı çalışma koşulları içinde, parti tüzüğünün demokratik santralizm ilkesini uygulamak zor bir işti. Gelen bütün kararlar, öneriler, dilekler, eleştiriler incelendi. Program ve Tüzük tasarılarını hazırlıyan Komisyon, bundan sonra programa kesin biçimini verdi. Bunu Politik Büro onayladı ve Merkez Komitesi'ne sundu. Basıldı, küçücük bir cep kitabı biçiminde çıktı.

Program günümüzün somut koşullarına göre işlenmiştir. Birincisi, partinin yakın ve uzak amaçları açık seçik çizilmiştir. İkincisi, bütün sınıf ve katmanların toplumda, sınıf savaşlarında tuttukları yerler, konumları gösterilmiştir. Partinin stratejisi ve taktiği somut duruma, belli aşamalara, yakın ve uzak amaçların gerçekleştirilmesi olanaklarına göre işlenmiştir. Üçüncüsü, programda her sorun, her adım, her aşamada savaş, örgüt biçimleri, yöntemleri iyice ölçülüp biçilmiştir. Yani işçi sınıfına, halka, köylü yığınlarına, toplumda ara katmanlara gerçekleşmesi olanaksız hiç bir şey vadedilmemiştir.

Bilindiği gibi TKP'nin amacı devrim yoluyla sosyalizmdir. Varağı komünizmdir. Bu, bir atılım ve sıçrayışta olmaz. İşçi sınıfı bunu tek başına yapamaz. Bugünkü sömürü düzenini yıkmak, halk düşmanı hükümeti devirmek, Anayurdu emperyalizmin, NATO'nun boyunduruğundan kurtarmak, ileri demokratik bir halk düzeni kurmak, bu savaşta işçi sınıfının üstünlüğünü, hegemonyasını sağlamak gerek. Bunun için, en başta, işçi sınıfının örgütsel, her tür birliğini sağlamak. Bununla birlikte işçi sınıfının geniş emekçi köylü yığınlarıyla, kentlerin orta ve ara katmanlarıyla savaş bağlaşıklığı kurmak zorunluktur. Burjuvazinin sola açılan, ulusal niteliği olan kanadıyla, orta katmanlara bağlı kesimiyle savaş ortaklığı kurmak gerek. Ulusal Demokratik Cephe sorunu programa bu nedenlerle konmuştur. Programda: Yakın ve uzak amaçlar böylesi bir savaş çizgisi doğrultusunda işlenmiştir.

S. Üstüngel'in «Günümüzde TKP» adlı kitabı yayımlandı. Kitabın başında TKP Basın Yayın Kurulu'nun önsözü yer alıyor. Kitap altı bölüm:

I. Baş düşman, baş tehlike ve güçbirliği
II. TKP'nin tarihsel rolü ve ödevi
III. Başıçeken devrimci güç
IV. Likidatör bozguncu akımlarla savaş
V. «1 Mayıs» üstüne konuşma
VI. Kalıcıdır

PARTİ YAŞAMI

İşçi sınıfının birliği

İşçi sınıfının sermayeye karşı savaşında birlik sorunu başta geliyor. Kapitalizm varlığını sürdürebiliyorsa, bunu büyük ölçüde işçi sınıfının dağınıklığına borçludur. Daha doğrusu burjuvazi işçi sınıfını parçalayabildiği için egemenliğini sürdürebiliyor.

İşçi sınıfının birliği bundan ötürü çok karmaşık, çözümü çok zor bir sorundur. İşçi sınıfının içine değişik akımları sokmak, ona yabancı ideolojileri aşılamak, kapitalizm koşullarında mümkün oluyor. Kapitalist ülkelerden hiç birinde işçi sınıfının birliği tüm sağlanmış değildir. Gelişmiş kapitalist ülkelerde bile bu durum, tekelci devlet kapitalizminin hegemonyasını yıkmak, sosyalizme açılan demokratik bir düzen kurmak savaşımında büyük zorluklar doğuruyor.

İşçi sınıfının parçalanması, onun organik ve ideolojik bakımlardan sınıfsal çıkarlarına aykırı etkiler altında tutulması anlamına geliyor. Sosyal-demokratlar, reformcu sosyalistler işçi sınıfının içinde değişik akımların bulunmasını «düşünce özgürlüğü»diye niteliyor. Burjuva demokrasisini, yani sermayenin egemenliğini sağlayan düzeni işçi sınıfına uygun göstermiye çalışıyorlar.

Bundan ötürü sözkonusu olan işçi sınıfının sayısal birliği değil, işçi sınıfının öncü örgütünde bilimsel sosyalizm ilkelerine göre en bilinçli, en atılgan kadrosunun birleşmesidir. Bu örgütün yığınların, halkın kurtuluş savaşına öncülük etmesidir. Sorun bu olunca, işçi sınıfının ideolojik ve örgütsel bakımlardan parçalanmasının işçi hareketini köstekler bir nitelik taşıdığı derhal anlaşılır. Legal sosyalist parti kuranlardan bazıları bu durumu küçümsemekte, bir parlamentarist anlayış ile, sosyalist akımın legal alanda parçalanmasını normal bulmaktadırlar. Bunlara göre sosyalist akım işçi sınıfında yerleşmediğine göre, bunun parçalanması, işçi sınıfının parçalanması anlamına gelmez. Bu «sosyalist» politikacılar bu iddialarını sendikalara karşı kendi tutumlarıyla yalanlamaktadırlar. Kurulan legal sosyalist partiden her biri sendikalardan bir parçayı kendisine çekmekte, aralarındaki grup çatışmalarını sendikalara, işçi sınıfına yansıtmaktadır. İşçi sınıfını, sendikaları politik plânda, bir de kendileri parçalamaktadırlar.

Türkiye Komünist Partisi burjuvazinin, sarı sendikacıların olduğu gibi, kendilerine sosyalist diyenlerin de işçi sınıfını, sendikaları parçalamalarına kesinlikle karşıdır. İşçi sınıfı toplum yaşamının öncü ve sürükleyici devrimci gücüdür. Birlik ise, bu devrimci sınıfın en güçlü silâhıdır.

Güçbirliği sorunu

Sözkonusu olan emperyalizme, işbirlikçilere, büyük sermaye ve toprak beylerine karşı güçbirliğidir. İşçi sınıfının gücü, orta tabakaları, aydınları, burjuvazinin ilerici kolunu yakından etkiler. Bu etki ulusal burjuvazinin daha ileri gitmesini, daha açık anti-emperyalist, anti-faşist bir tutum almasını sağlar. İşçi sınıfının birliği bu bakımdan da önemlidir.

Güçbirliği için orta tabakaların, burjuvazinin ilerici kolunun durumunu gözönünde tutmadan olumlu bir sonuca varmak zordur. Orta tabakalar, burjuvazinin yerli endüstriye yönelik kolu, emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin ağırlığını gün geçtikçe omuzlarında daha sert bir biçimde duyuyor. Bazı demokratik reformların uygulanmasını, baskı yöntemlerine son verilmesini, yasalardan faşist maddelerin kaldırılmasını savunuyor. Bunları savunduğu için de faşist saldırılara uğruyor. İşbirlikçi burjuvazinin, emperyalizm ajanlarının Demirel'e «suikast» tertiplemelerinin, provokasyonlar tezgâhlamalarının bir amacı sosyalist akımı, işçi sınıfını vurmaksa, ötekisi de ulusal burjuvazinin politik güçlerine yumruk indirmektir.

Ordu içindeki yurtseverler, ilerici, anti-emperyalist, anti-faşist burjuva çevreleri, orta tabakalar, ilerici, devrimci aydınlar, gençlik büyük bir savaş potansiyelidir. Bu potansiyel aynı zamanda demokratik, anti-emperyalist bir hükümetin işbaşına getirilmesinin de dayanak noktalarından biridir. Bu dayanak noktaları ile günümüzün başlıca sorunlarının çözümü için bağlaşıklıklar kurmanın olasılığı vardır.

Günümüzün başlıca sorunu halk düşmanı hükümeti alaşağı etmektir. Demokratik bir hükümeti işbaşına getirmektir. Ama bu amaca varmak için, gittikçe yoğunlaşan faşist saldırıları önlemek, elde kalan demokratik özgürlüklere sahip çıkmak, onları genişletmenin yollarını aramak, sıkıyönetimleri kaldırmak, emperyalist tekellerin, petrol şirketlerinin talanına son vermek gibi bir sürü güncel sorun vardır. Ulusal Demokratik güçlerin eylem birliği bu sorunlar üzerinde adım adım kurulacaktır.

Gizli ve açık çalışma

Türkiye Komünist Partisi, istediği için yeraltına, gizli çalışmaya gitmemiştir. Onu böylesi bir eyleme burjuvazi koyduğu yasakla zorlamıştır. TKP, konan yasağın kaldırılması için, yarım yüzyıldır savaşıyor. İşçiler, gençler, ilerici, yurtsever örgütler, sendikalar toplantılarında, gösteri yürüyüşlerinde: «Türkiye Komünist Partisine konan yasak kaldırılmalıdır!» belgisini haykırıyor. Bunu, ellerinde taşıdıkları pankartlara, transparanlara yazıyorlar. Artık, faşist yasaların, 141-142'lerin kaldırılması için savaşım gerçek demokratik bir düzen, özgürlük ve barış için giden halk direnişlerinin kopmaz bir parçası olmuştur.

Kimileri, hele sosyalist geçinenlerden bazıları: «Bizim gizli kapaklı işimiz yok. Herşeyimiz meydandadır. Kimseden korkumuz da yok. Gizli çalışanlar (yani komünistler, Türkiye Komünist Partisi) varsın gizli olsunlar» diyorlar. Bu «görüş» çürük. Üstelik, legal-açık çalışma üzerinde tekel kurmak eğilimi var. Gizli ve açık çalışmayı birbirinden koparmak girişimi var. TKP, hiç bir zaman legal olanaklardan yararlanmayı, açık çalışmayı kenara savurmamıştır.

Gelelim somut duruma. İşbirlikçi burjuvazi saldırıyor, bindirmiştir ilerici güçlerin, örgütlerin üzerine. Faşist komandolar kol geziyor, kan döküyor ortalıkta. Demirel hükümeti bunları vurucu güç olarak kullanıyor. Milli Güvenlik Kurulu — cunta açık faşist yöntemleri destekliyor. Terör sertleşiyor. Böylesi bir durumda ne yapmak gerek?

Lenin: «Yeraltı-gizli çalışmaları, partinin gizli mekanizmasını geliştirme işini elden bırakmamalıyız. Böyle bir şey polisin değirmenine su akıtmak olur, hükümetin son derece işine yarar» diyor.

Bugün, Lenin'in bu uyarısına eksiksiz uymak zorunluktur. Başarıya ulaşabilmek için, geniş yığınlarla, yığın hareketleriyle sımsıkı bağlanmak gerek. Parti örgütlerini, konspirasyona, gizlilik ilkelerine göre geliştirmek. Açık çıkışlar, çalışmalar güçlü örgütlere dayanmalıdır.

Yerine göre aşağıdan yukarıya, yerel bağlaşıklıklarla, bazan yukardan aşağı genel anlaşmalar ve dayanışmalarla meydana gelecektir. Komünistler, parti örgütleri bu sorunları, öteki ilerici, yurtsever güçlere, silâhlı kuvvetlerdeki devrimcilere açmanın, anlatmanın ve onları aydınlatmanın yön ve yöntemlerini günlük savaşımlarında bulmak ve uygulamak, dağınık güçleri biraraya getirmek zorundadırlar.